

Sygn. akt: III APa 8/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski (spr.)

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

SSA Iwona Szybka

Protokolant: st.sekr.sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2014 r. w Łodzi

sprawy **A. S. i M. Ł.**

przeciwko **M.S. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. i M.S. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółka Komandytowa z siedzibą w P.**

o wynagrodzenie,

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt: IV P 37/13;

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od A. S. i M. Ł. na rzecz M.S. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę po 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

III APa 8/14

UZASADNIENIE

Pozwami z 8 listopada 2013 roku A. S. i M. Ł. domagali się zasądzenia na swoją rzecz solidarnie od M.S. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. i M.S. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółki Komandytowej z siedzibą w P. wynagrodzenia za pracę od 1 listopada 2010 roku do 31 marca 2012 roku, co do A. S. 7.420,16 zł miesięcznie, zaś M. Ł. 7.467,07 zł, w obu przypadkach w miesięcznych ratach z ustawowymi odsetkami od 11 dnia następnego miesiąca, przy czym ostatnia rata płatna z odsetkami od chwili wniesienia pozwu, za okres pozostawania bez pracy w związku z nieprawidłowym rozwiązaniem umowy o pracę przez ówczesnego pracodawcę.

Pozwane Spółki nie uznały powództwa i wniosły o jego oddalenie w całości, podnosząc że po 12 listopada 2010 roku powodowie nie wykonywali pracy na rzecz pozwanych, nie zgłaszali gotowości do pracy ani też nie wnosili o dopuszczenie do jej wykonywania. Nadto, w spornym okresie, A. S. i M. Ł. byli niezdolni do pracy i przebywali na

zwolnieniu lekarskim, a domagają się gratyfikacji w wysokości średniego miesięcznego wynagrodzenia również za okres tej niezdolności.

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2014r. Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił powództwo, nie obciążając powodów kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez pozwanych.

Sąd ustalił, że A. S. i M. Ł. nawiązali z M.S. (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. stosunek pracy w postaci umów na czas określony od czerwca 2010 roku do czerwca 2012 roku, z tym, że aneksami do umów pracodawca skierował powodów do pracy na terenie Niemiec, a wówczas ich wynagrodzenie zasadnicze, liczone stawką miesięczną ustalone zostało na 600 Euro. Średnie wynagrodzenie z trzech miesięcy za pracę wykonywaną przez A. S. u pozwanej M.S. (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. od 16 czerwca 2010 roku do 12 listopada 2010 roku wynosiło 7.420,16 zł. Tak samo liczone wynagrodzenie M. Ł. stanowiło kwotę 7.407,07 zł.

12 listopada 2010 roku A. S. i M. Ł. świadczyli pracę od 12.30, a zakończyli jej wykonywanie dnia następnego, w sobotę o 4.30, po czym wyjechali do Polski, pozostawiając rzeczy osobiste we wspólnym pokoju, w pensjonacie. Rzeczy te powodowie odebrali w końcu listopada 2010 roku, udając się do Niemiec z Ł. O., również w celu rozliczenia się z właścicielem wynajmowanego pokoju. 15 listopada 2010 roku, w poniedziałek, A. S. i M. Ł. udali się do lekarza, a uzyskane zwolnienie na okres 30 dni przesłali pocztą do siedziby pracodawcy w P., informując telefonicznie o swojej niezdolności do pracy biuro w Niemczech. Przebywając już na zwolnieniu lekarskim, po kilku dniach od przyjazdu do Polski, pracownicy otrzymali pocztą świadectwa pracy, z których wynikało, że 12 listopada 2010 roku rozwiązali za porozumieniem stron umowy o pracę. Z biura w P. otrzymali telefoniczną odpowiedź, że świadectwa były konsekwencją nadesłania z Niemiec zgodnych oświadczeń rozwiązujących stosunek pracy.

Powodowie byli niezdolni do pracy z powodu choroby od 15 listopada 2010 roku do kwietnia 2011 roku, do 17 grudnia 2010 roku otrzymali wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, zaś do 30 kwietnia 2011 roku pobierali zasiłek chorobowy.

W grudniu 2010 roku A. S. i M. Ł. wystąpili do sądu z żądaniem ustalenia, że powodów i M.S. (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. nadal łączy stosunek pracy nawiązany poprzez umowę o pracę z czerwca 2010 roku. Nadto, powodowie domagali się wynagrodzenia za czas pozostawiania bez pracy w kwocie po 2.400 zł miesięcznie i ewentualnie dalszych kwot. W sierpniu 2011 roku, z uwagi na okoliczność podjęcia przez powodów od 6 czerwca 2011 roku pracy u innego pracodawcy, ich pełnomocnik ograniczył żądanie do ustalenia istnienia stosunku pracy. Wyrokami z 7 grudnia 2011 roku w sprawach sygn. akt IV P 49/11 i IV P 50/11, Sąd Rejonowy w Wieluniu ustalił, że stosunek pracy nawiązany pomiędzy powodami a pozwaną Spółką istnieje.

Po 13 listopada 2010 roku, powodowie nie wykonywali już pracy na rzecz pozwanych spółek, nie kontaktowali się z pracownikami kadr celem uzyskania informacji co do możliwości jej dalszego świadczenia, formalnie nie zgłaszali gotowości do pracy, nie wnosili o dopuszczenie do jej wykonywania. W czasie trwania procesów przed Sądem Rejonowym w Wieluniu, A. S. i M. Ł. przebywali na zwolnieniach lekarskich, pozostawali bez pracy, okresowo świadczyli pracę w Polsce i za granicą. Powódka sprawowała osobistą opiekę nad chorym ojcem po udarze, zaś powód pomagał matce w prowadzeniu gospodarstwa rolnego. Orzeczenia z 7 grudnia 2011 roku stały się prawomocne 22 marca 2012 roku, kiedy to sąd drugiej instancji oddalił apelację zakładu pracy. Po tymże rozstrzygnięciu, pismem z 26 marca 2012 roku, z informacją o przejęciu z 1 marca 2012 roku pracowników w trybie art. 23¹ k.p., przez nowego pracodawcę M.S. (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółkę Komandytową z siedzibą w P., powodowie zostali wezwani do świadczenia pracy w Niemczech, gdzie nie stawili się w wyznaczonym terminie 3 dni, co spowodowało złożeniem przez pracodawcę A. S. i M. Ł. oświadczenia woli w przedmiocie rozwiązania umów o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. a powodowie nie zakwestionowali tegoż rozwiązania stosunku pracy.

A. S. pracuje jako pakowaczka klocków hamulcowych z wynagrodzeniem 1600 zł miesięcznie, nie posiada nikogo na utrzymaniu, pozostaje w konkubinacie z M. Ł., który nie pracuje zawodowo, dalej pomaga matce powódki w prowadzeniu gospodarstwa rolnego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo jest nieuzasadnione zarówno co do wynagrodzenia jako ekwiwalent za świadczoną pracę, jak i wynagrodzenia za czas jej niewykonywania, w rozumieniu art. 81 § 1 k.p. Sąd Okręgowy wskazał, że przy spornym okresie od 13 listopada 2010r. do 31 marca 2012r., zgłoszone żądanie należy rozpatrywać jedynie jako żądanie wynagrodzenia za pracę niewykonywaną przysługującą na podstawie art. 81 § 1 k.p., albowiem do 13 listopada 2010 roku powodowie otrzymali gratyfikację za wykonaną pracę, zaś do 17 grudnia 2010 roku otrzymali od pracodawcy wynagrodzenie z tytułu niezdolności do pracy z powodu choroby, natomiast do 30 kwietnia 2011 roku, organ rentowy wypłacił im należne zasiłki chorobowe.

Zgodnie z art. 80 k. p., wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną zaś, za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Tym szczególnym uregulowaniem należnego wynagrodzenia jest dyspozycja art. 81 § 1 k.p., która stanowi, że pracownikowi za czas niewykonywania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie wynikające z osobistego zaszeregowania. Zgodnie z ugruntowanym poglądem orzecznictwa, z art. 81 § 1 k.p. wynikają dwie przesłanki nabycia prawa do grodzenia za czas jej niewykonywania: gotowość pracownika do wykonywania pracy i doznanie przeszkód w jej wykonywaniu z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. Zaś, cechami charakterystycznymi gotowości pracownika do wykonywania pracy są zamiar wykonywania pracy, faktyczna zdolność do świadczenia pracy, uzewnętrznienie gotowości wykonywania pracy oraz pozostawanie w dyspozycji pracodawcy. Przy czym, zgłoszenie gotowości do pracy musi nastąpić w okresie, w którym pracownik nie wykonuje pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy i za który domaga się tego świadczenia. Jeśli bowiem wcześniej pracownik nie uzewnętrzniał wobec pracodawcy woli jej świadczenia, to deklarowanie gotowości do pracy nie może potwierdzać stanu gotowości do pracy za okresy przypadające przed zgłoszoną deklaracją (tak wyrok i uzasadnienie Sądu Najwyższego 23 października 2006 roku I PK 110/06 i z 2 września 2003 roku I PK 345/02, postanowienie Sądu Najwyższego z 7 lipca 2004 roku I PK 65/04, wyrok Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2009 roku I PK 115/09). Nawiązując do postępowań w sprawach IV P 49/11 i IV P 50/11 Sądu Rejonowego w Wieluniu, Sąd Okręgowy stwierdził, że sam fakt prowadzenia procesu i podtrzymywania żądania ustalenia istnienia stosunku pracy nie jest wystarczający, w świetle art. 81 § 1 k.p., do zaspokojenia roszczenia powodów. Taka okoliczność może dowodzić jedynie zamiaru podjęcia akcji pracowniczej po uzyskaniu pozytywnego rozstrzygnięcia i nie jest równoznaczna z istnieniem gotowości do pracy w okresie objętym sporem. Należy bowiem odróżnić przesłanki uzyskania wynagrodzenia za czas gotowości do pracy w trybie art. 81 § 1 k.p., od przesłanek ustalenia, że pracownika wiąże z pracodawcą umowa o pracę. W tym ostatnim przypadku, rolą stron jest wykazanie przed sądem istnienia warunków zatrudnienia, o których ustawodawca mówi w § 1¹ art. 22 k.p. stwierdzając, że zatrudnienie w warunkach ujętych w art. 22 § 1 k.p., jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. W świetle powyższych rozważań, Sąd Okręgowy uznał, że po 13 listopada 2010 roku A. S. i M. Ł. nie wykonywali pracy na rzecz pozwanych spółek, nie zgłaszali gotowości do pracy, nie wnosili o dopuszczenie do jej wykonywania. Dodatkowo, w okresie obejmującym żądanie powodowie początkowo byli niezdolni do pracy i przebywali na zwolnieniu lekarskim, następnie podejmowali pracę w kraju i zagranicą. A. S. osobiście opiekowała się ojcem po przebytych udarze, zaś M. Ł. pomagał matce konkubiny w prowadzeniu gospodarstwa rolnego. Po wygranym procesie o ustalenie, A. S. i M. Ł. nie byli już zainteresowani stawieniem się u pracodawcy i podjęciem zatrudnienia. Taka postawa powodów potwierdza, w ocenie Sądu, że proces o ustalenie istnienia stosunku pracy nie miał na celu kontynuowania zatrudnienia w Spółce, a jedynie to, by wystąpić z powództwem o zasądzenie wynagrodzenia. Mając na uwadze powyższe rozważania i zaprezentowane stanowiska praktyki orzeczniczej, Sąd Okręgowy stwierdził, że treść art. 80 k.p. i art. 81 § 1 k.p. nie daje podstaw do podzielenia poglądu powodów, tym samym powództwa podlegają oddaleniu. W oparciu o art. 102 k.p.c., uwzględniając sytuację majątkową powodów, Sąd Okręgowy odstąpił od obciążania ich kosztami procesu poniesionymi przez pozwane spółki.

W apelacji powodowie zaskarżyli ten wyrok w całości, zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 81 § 1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię,

2. błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez przyjęcie, że: - sam fakt prowadzenia procesu i podtrzymywania żądania ustalenia istnienia stosunku pracy nie jest wystarczający, w świetle art. 81 § 1 k.p. do zaspokojenia roszczenia powodów, a okoliczność ta nie jest równoznaczna z istnieniem gotowości do pracy w okresie objętym sporem;

- powodowie nie zgłaszali gotowości do pracy po 13 listopada 2010r.;

- proces o ustalenie istnienia stosunku pracy nie miał na celu kontynuowania zatrudnienia w Spółce, a jedynie to, by wystąpić z powództwem o zasądzenie wynagrodzenia.

Apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa wyroku, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanych na rzecz powodów kosztów postępowania przed Sądem I instancji oraz przez Sądem odwoławczym wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zarzutów apelacji podniesiono, że okres, w którym powodowie nie wykonywali pracy u pozwanej był spowodowany przeszkodami leżącymi po stronie pracodawcy. Pozwany rozwiązał stosunek pracy sprzecznie z obowiązującymi przepisami, co potwierdził swymi wyrokami Sąd Rejonowy w Wieluniu. Zdaniem powodów istniał po ich stronie zamiar kontynuowania i gotowość do pracy. Zaprzeczanie temu przez pozwanego i uzasadnianie tym, że pomimo wezwania powodów do podjęcia pracy w dniu 26 marca 2012r. nie stawili się w biurze pracodawcy celem świadczenia pracy, nie ma dla niniejszej sprawy znaczenia, albowiem powodowie domagają się zapłaty należnego wynagrodzenia za okres do marca 2012r. a ponadto przedmiotowe wezwanie nastąpiło już po uprawomocnieniu się orzeczenia o ustaleniu, że stosunek pracy między stronami istnieje. Nie można również zgodzić się z twierdzeniem Sądu I instancji, że prowadzenie sporu przed Sądem przez pracowników nie jest równoznaczny z istnieniem gotowości do pracy w okresie objętym sporem. Gotowość do pracy na gruncie przepisu art. 81 k.p. nie musi przejawiać się złożeniem stosownego oświadczenia. Takie stanowisko zajął SN w wyroku z dnia 13 lutego 2013r., sygn. I PK 187/12, Legalis: „błędne jest stanowisko, że warunkiem koniecznym do wykazania gotowości świadczenia pracy u pracodawcy jest złożenie przez pracownika stosownego oświadczenia na piśmie (na zasadach analogicznych, jak w przypadku uchylenia się od skutków wadliwego oświadczenia woli w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron). Pracownik może gotowość do pracy wyrazić pracodawcy w każdy możliwy sposób, w tym przez czynności konkludentne i przez sformułowanie odpowiedniego żądania w cywilnym postępowaniu sądowym prowadzonym przeciwko pracodawcy. Mimo że ujawnienie gotowości podjęcia pracy w rozumieniu art. 81 § 1 k.p. jest czynnością wywołującą skutki materialnoprawne, to jednak nic nie stoi na przeszkodzie połączeniu takiego oświadczenia z czynnością procesową, jaką jest zgłoszenie powództwa o nakazanie przez sąd dopuszczenia pracownika do pracy i zasądzenia wynagrodzenia za pozostawanie w gotowości do pracy.”

Trudno wymagać od pracowników (powodów), aby w trakcie toczącego się postępowania przed Sądem o ustalenie istnienia stosunku pracy kierowali do pracodawcy pisma z wolą przyjęcia do pracy, a w którym to postępowaniu strona pozwana (pracodawca niezwykle aktywnie wyraża twierdzenia o nieistnieniu tego stosunku i na tę okoliczność powołuje dowody. Sam fakt podjęcia przez powodów pracy w okresie spornym u innych pracodawców nie może przesądzać o braku po ich stronie gotowości do pracy. Dla toczącego się procesu nie ma to znaczenia, albowiem podjęcie zatrudnienia u innego pracodawcy nie wyłącza prawa do wynagrodzenia za czas niewykonywania pracy, jeżeli pracownik był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy (art. 81 § 1 k.p. – tak wyrok SN z dnia 11 stycznia 2006r., II PK 111/05, OSNAPiUS 2006 nr 23-24, poz. 34, str. 979, MoPr 2006 nr 2, str. 62. Strona pozwana dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia o ustaleniu istnienia stosunku pracy wezwała powodów do stawienia się w celu kontynuowania pracy. Wcześniej pozwane spółki takiej woli nie wyrażały. Nie mniej powodowie domagają się w toku niniejszego procesu wynagrodzenia za okres sprzed przedmiotowego wezwania.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od powodów na swoją rzecz kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powodów nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego.

Zawarte w apelacji zarzuty, co do prawidłowości przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie postępowania, są niezasadne. W ocenie Sądu Apelacyjnego, zarzuty te stanowią w istocie polemikę z prawidłowymi i nie budzącymi wątpliwości ustaleniami Sądu I instancji. Sąd Okręgowy przeprowadził wszechstronne postępowanie dowodowe, poczynił w sprawie szczegółowe ustalenia faktyczne i wyciągnął z nich właściwe wnioski, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela.

Istotą sporu w niniejszym procesie było ustalenie, czy były podstawy prawne do zasądzenia na rzecz powodów wynagrodzenia za sporny okres. Materiał dowodowy zgromadzony w prawie pozwolił sądowi ustalić ponad wszelką wątpliwość, że powodowie nie wykonywali pracy na rzecz strony pozwanej po 13 listopada 2010 roku, nie wnosili o dopuszczenie do jej wykonywania. W okresie obejmującym żądanie powodowie początkowo byli niezdolni do pracy i przebywali na zwolnieniu lekarskim, następnie podejmowali pracę w kraju i zagranicą.

Sąd Okręgowy rozważając zebrany materiał dowodowy, nie naruszył zasad logicznego rozumowania, nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów ani zasad doświadczenia życiowego przy ich ocenie. Należy przy tym zauważyć, że sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału zachodzi jedynie wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją, do jakiej dochodzi sąd na jego podstawie. Sprzeczność ta występuje zatem w sytuacji, gdy z treści dowodu wynika co innego, niż przyjął sąd, gdy pewnego dowodu nie uwzględniono przy ocenie, gdy sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub niedostatecznie potwierdzone, gdy sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy oraz, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego rozumowania, co oznacza, że Sąd wyprowadza błędny logicznie wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności. Ponadto pamiętać należy, że w sytuacji, gdy z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00).

Odnosząc się do naruszenia prawa materialnego należy wskazać, że zgodnie z art. 80 k.p. oraz zasadą wzajemności i ekwiwalentności wynagrodzenie przysługuje zasadniczo za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Samo pozostawanie w stosunku pracy nie jest podstawą do uzyskiwania wynagrodzenia. Jeżeli pracownik nie wykonuje pracy, to do nabycia przez niego prawa do wynagrodzenia niezbędne jest istnienie przepisu szczególnego lub postanowienia umowy, które przyznają mu to prawo. Wynagrodzenie za czas niewykonywania pracy ma bowiem charakter wypłaty gwarancyjnej, która zawsze musi mieć konkretną podstawę prawną. Stosownie do treści art. 81 § 1 k.p. pracownikowi przysługuje wynagrodzenie za czas niewykonywania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy.

Powodowie, w świetle nie budzących wątpliwości ustaleń Sądu Okręgowego, po dniu 13 listopada 2010 r. nie byli gotowi do wykonywania pracy i nie doznali przeszkód z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, co mogłoby uzasadniać przyznanie im wynagrodzenia mimo nieświadczenia pracy zgodnie z art. 81 § 1 k.p.

W orzecznictwie przyjmuje się, że aby uznać istnienie gotowości do pracy musi łącznie istnieć zamiar wykonywania pracy i faktyczna zdolność do świadczenia pracy, wystąpić uzewnętrznienie gotowości do wykonywania pracy oraz pracownik musi pozostawać w dyspozycji pracodawcy (tak m.in. wyrok SN z 11 stycznia 2006 r. II PK 111/05, OSNP 2006/23-24, poz. 347, wyrok SN z 12.10.2007, I PK 117/07, LEX nr 447248, wyrok SN z 7.05.2008, II PK 331/07, OSNP 2009/17-18/230).

Powodowie nie wykazali, aby mieli zamiar po 13 listopada 2010 roku, wykonywać pracę u strony pozwanej, nie istniała po stronie powodów faktyczna zdolność do świadczenia pracy, nie wystąpiło uzewnętrznienie gotowości do wykonywania pracy oraz powodowie nie pozostawali w dyspozycji pracodawcy. Od 14 listopada 2010 roku 30 kwietnia 2011 roku powodowie byli okresowo niezdolni do pracy z powodu choroby i do 17 grudnia 2010 roku otrzymali od pracodawcy wynagrodzenie z tytułu niezdolności do pracy z powodu choroby, natomiast od 18 grudnia 2010 roku do 30 kwietnia 2011 roku, organ rentowy wypłacił im należne zasiłki chorobowe. Natomiast po zakończeniu okresu zasiłkowego powodowie podejmowali pracę w kraju i zagranicą. Ponadto, A. S. osobiście opiekowała się ojcem po przebytych udarach, zaś M. Ł. pomagał matce konkubiny w prowadzeniu gospodarstwa rolnego. Wprawdzie od grudnia 2010 roku do 22 marca 2012r. trwał między stronami proces o ustalenie istnienia stosunku pracy, ale po wygranej procesie, mimo stosownego wezwania pracodawcy z 26 marca 2012r., A. S. i M. Ł. nie byli zainteresowani stawieniem się u pracodawcy i podjęciem zatrudnienia.

Uznając zatem bezskuteczność zarzutów apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak punkcie 1 sentencji.

O kosztach postępowania sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 i 3 k.p.c.) zasądzając na rzecz strony pozwanej zwrot kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję w kwocie wskazanej w § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. (Dz. U. z 2013r., poz. 490) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.